

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 220/2025
25.06.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Јасминке Обућина, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца „Мелфи“ доо Врање, чији је пуномоћник Владимир Ђорђевић, адвокат у ..., против тужене Република Србија, Министарство здравља РС, коју заступа Државно правобранилаштво РС, Одељење у Лесковцу, ради дуга, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2462/24 од 23.01.2025. године, у седници одржаној 25.06.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2462/24 од 23.01.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2462/24 од 23.01.2025. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Лесковцу П 636/2023 од 05.03.2024. године обавезана је тужена да тужиоцу на име потраживања које тужилац има према Здравственом центру „Врање“ плати потраживања која има по решењима Привредног суда у Лесковцу, наведеним у ставу првом изреке, у опредељеним износима. У ставу другом одбачен је део тужбе којим је тужилац тражио накнаду за кашњење у испуњењу новчане обавезе у износу од 20.000,00 динара (одлука у том делу није предмет одлучивања у ревизијском поступку). У ставу трећем тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 85.350,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 2462/24 од 23.01.2025. године одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда Привредног суда у Лесковцу у ставовима првом и трећем. Одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила благовремену ревизију, по основу одредбе члана 404. ЗПП, због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка учињене у поступку

пред другостепеним судом, из свих разлога предвиђених наведеном законском одредбом.

Одредбом члана 404. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Побијаном пресудом установљена је одговорност тужене за обавезе које је Здравствени центар „Врање“ имао према тужиоцу по основу решења о извршењу Привредног суда у Лесковцу, применом одредбе члана 14. став 1. Закона о стечају. Утврђено је да је тужена оснивач ЗЦ „Врање“, у складу са одредбом члана 96. Закона о здравственој заштити, будући да се према утврђењу првостепеног суда финансира из буџетских средстава, односно претежно из уступљених јавних прихода. Како над Здравственим центром „Врање“ не може да се спроведе поступак стечаја у смислу одредбе члана 14. став 1. Закона о стечају, нижестепени судови су утврдили да је тужена Република Србија- Министарство здравља Републике Србије као његов оснивач солидарно одговорна за обавезе Здравственог центра па је обавезана да исте измири према овде тужиоцу.

Врховни суд налази да с обзиром на предмет тражене правне заштите и разлоге ревидента за одлучивање о његовој ревизији као изузетно дозвољеној, у конкретном случају није потребно дозволити одлучивање о ревизији тужене. Одредба члана 14. став 1. Закона о стечају регулише случајеве када оснивач, односно власници правног лица, над којим се у складу са ставом 1. овог члана не спроводи стечајни поступак, солидарно одговарају за обавезе тог правног лица. Нижестепени судови утврдили су да да се над ЗЦ „Врање“ не може спровести стечајни поступак, а да је овде тужена његов оснивач имајући у виду да се Здравствени центар „Врање“ претежно финансирао кроз јавне приходе из Републичког фонда за здравствено осигурање. На основу тога је утврђена одговорност тужене за обавезе Здравственог центра „Врање“ и то према овде тужиоцу, који има потраживања према Здравственом центру на основу донетих решења о извршењу. Таква одлука у складу са је са становиштем Врховног суда о одговорности оснивача за обавезе правног лица, у случају када над тим правним лицем у смислу одредбе члана 14. став 1. Закона о стечају не може да се спроведе стечајни поступак. Ревизијом тужене не може се оспоравати утврђено чињенично стање и утврђена чињеница да се Здравствени центар „Врање“ финансира из буџета Републике Србије. Тужена не може у ревизији, посебно у ревизији изјављеној по основу одредбе члана 404. ЗПП, истицати приговор застарелости, који није истакла у првостепеном поступку. Изузетно дозвољена ревизија се не може изјавити због битне повреде одредаба парничног поступка.

Врховни суд следом изложеног налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној. Не постоји потреба за разматрањем наведеног правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије тужене, у смислу одредбе члана 410. став 2. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија тужене недозвољена.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда, донете у парници о спору мале вредности, ревизија није дозвољена. Привредним

споровима мале вредности, сходно одредби члана 487. став 1. ЗПП, сматрају се спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Вредност предмета спора у конкретном случају износи 450.000,00 динара. Тужба је поднета 23.10.2023. године. Следи да против одлуке другостепеног суда донете у предметном привредном спору мале вредности ревизија није дозвољена.

У складу са изнетим Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа-судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић